Kolik různých neuróz může vyvolat tak prostá věc, jakou je rodičovství?

julia fierro

prořezávání zoubků

román

julia fierro

prořezávání zoubků

DOMINO

2015

Copyright © 2014 by Julia Fierro
Translation © 2015 by Tereza Horáková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu CUTTING TEETH,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2014,
přeložila Tereza Horáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2015

ISBN 978-80-7498-070-1

Pro Justina,
mé všechno,

a

Lucu a Cecilii,
kteří mne učili milovat
a být milována.

obsah

rodokmeny 11

prolog: čtvrtek 15

nejvyšší pohotovost *nicole* 17

část 1: pátek 37

rozbití tábora *allie* 39
sejde z očí, sejde z mysli *leigh* 54
zásoby *nicole* 67
domácí blaženost *rip* 78
závazky *leigh* 87
nejlepší kámoši *rip* 98
půjčka za oplátku *tiffany* 109
jedna paní povídala *tenzin* 123
šťastné zítřky *rip* 133
jako na jehlách *nicole* 145

procházka růžovým sadem *susanna* 150
slepice dřív než vejce *rip* 159
předstírání *leigh* 167
závan minulosti *allie* 174
pobřeží je čisté *nicole* 183

část 2: sobota 193

zlatá pouta *leigh* 196
bez obav *rip* 205
v lásce a válce je všechno dovoleno *allie* 209
nůž do zad *leigh* 218
neplýtvat, netoužit *tenzin* 226
zkusit štěstí *rip* 230
škarohlíd *nicole* 245
navěky nejlepší kámošky *leigh* 260
ukrytý poklad *allie* 266
nekal vodu *rip* 281
sousedova tráva je vždycky zelenější *susanna* 295
nevinné lži *leigh* 301
uvíznutí *rip* 314
trhni si nohou *tiffany* 318
obávej se nejhoršího *nicole* 330
na svatého Dyndy *tenzin* 336
svět vzhůru nohama *allie* 350
z čeho jsou utkány sny *rip* 355
klepu na dřevo *nicole* 358
dítě v lese *allie* 365
mimo záznam *rip* 369
bylo nebylo *susanna* 372

vzdušné zámky *tiffany* 375
praštit do toho *nicole* 378

část 3: neděle 383

za co položit život *allie* 385
proměna *tenzin* 388
ryzí zlato *leigh* 392
jeden (jedna) z kola ven *tiffany* 398
jako v bavlnce *rip* 401
slibovat modré z nebe *allie* 406
až navěky *nicole* 409

epilog: o tři týdny později 415

z pekla štěstí *rip* 417

poděkování 421

Nicole *Josh*

Wyatt (3 roky 8 měsíců)

Rip + *Grace* + anonymní dárce spermatu

Hank (4 roky 1 měsíc)

Eric (dárce spermatu) *Susanna* + *Allie* *Eric* (dárce spermatu)

dvojčata *Levi* & *Dash* (4 roky) *dítě X* (Susanna: náhradní matka)

Tiffany *Michael*

Harper Rose (3 roky 5 měsíců)

Leigh *Brad*

Chase (4 roky 3 měsíce) *Charlotte* (4 měsíce, in vitro)

Tenzin *Lobsang*

Samten (15 let) *Dawa* (13 let) *Choden* (9 let)

Rodiče jsou kostmi, na nichž si děti brousí zuby.

Peter Ustinov

prolog

čtvrtek

nejvyšší pohotovost

nicole

Dětské hřiště bylo poloprázdné, jako ostatně po většinu čtvrtků pozdního léta v brooklynských čtvrtích, kde žijí mladí profesionálové, kteří na léto odjíždějí a spolu s jedním či dvěma dalšími páry si pronajímají chaty na ostrově Fire Island nebo na Východním pobřeží. Konzumují biopotraviny, nakupují ekologicky, věnují se hot józe, chodí na psychoterapii a bez váhání pojmenovávají své děti po řeckých bohyních a mrtvých básnících.

Nicole zatlačila do houpačky, na níž seděl její takřka čtyřletý syn Wyatt. Jeho výkřiky *víc, víc, víc* se ozývaly se střídavou hlasitostí v závislosti na pohybu houpačky. Začínalo se šeřit a snášel se matný závoj, který pro Nicole odedávna značí nebezpečí. Soumrak. To slovo v ní stále vyvolává představy neklidných duchů a bájných tvorů či ďábelských čarodějnic v temných hvozdech jejího dětství.

Slunce se odráželo od slunečních brýlí vedle stojící matky, od jedoucích tříkolek a bočních dveří aut namačkaných kolem celého bloku. Nicole si rukou zaclonila oči. V krku ji

škrábaly výfukové plyny ze zmrzlinářovy dodávky, která postávala na rohu s naprázdno běžícím motorem.

Dívenka na vedlejší houpačce zakašlala. Nicole se snažila potlačit děs, koneckonců dítě mělo vlhký, chraplavý kašel, nikoli suchý a dráždivý, jejž Centrum pro kontrolu nemocí uvádělo mezi symptomy. Varovné příznaky.

Uvolni se, pomyslela si Nicole. Je to jen letní nachlazení.

„Zlatíčko," spustila matka holčičky. „Jakpak se kašle?"

Dívenka zvedla ruku k obličeji a zakašlala směrem k lokti, přičemž stále vzhlížela k matce a čekala na pochvalu.

Matka se na Nicole usmála a omluvně pokrčila rameny. Nicole věděla, že se od ní čeká pochopení.

Vědoucně pokývala hlavou a ukázala na Wyatta, stále oblečeného do bílého karatistického kimona.

„Dennodenně mu připomínám to samé."

Žena se úlevně usmála. „Člověk je z toho paranoidní, že? Ze všech těch reklam na mýdla."

Druhá matka byla pohledná a Nicole si přála, aby si byla před odchodem z domu vetřela do vlhkem zvlněných vlasů trochu kondicionéru. Možná mohla použít i řasenku na oživení unavených očí. Když se pokoušela do houpačky zapřít opravdu velkou silou, cítila, jak se jí třesou obtloustlá stehna.

Pokoušela se dostat Wyatta co nejdál od holčičky, jež stále vydatně kašlala. Nicole doslova viděla před očima, jak droboučké kapénky letí směrem k Wyattově rozevřené pusince.

„Výš, výš, mami!" křičel. „Až do nebe! Jsem letadlo! Jsem superhrdina! Jsem ptakoještěr! Nejrychlejší ptakoještěr na světě! Podívej, co dovedu!"

Nicole chytila řetěz houpačky a příliš prudce ji zastavila, takže Wyatt málem vyletěl ze sedátka.

„Promiň, miláčku," zasmála se. „Maminka je moc nešikovná."

„Nechci ještě jít, chci tu zůstat." Našpulené rtíky se začaly chvět.

„Je mi líto, panáčku, opravdu moc mě to mrzí, ale musíme jít."

Nicole skutečně litovala. Litovala, že mu návštěvou parku kazí odpoledne a možná i celý život, což ji napadlo s rostoucí panikou, protože si byla jistá, že holčička je opravdu těžce nemocná, že se bude nejpozději za pár hodin horečnatě třást v posteli a výtěr z jejího nosu poputuje do nemocniční laboratoře. Nepopisovali to snad právě tak na internetu, ve zprávách a v letácích, které rozdávali ve Wyattově školce? Že nemoc udeří náhle a tvrdě? Že se ráno probudíte s bolestí v krku a večer už nastupuje vysoká horečka, kašel, zimnice a zvracení? Znala inkubační dobu, statistiky, příznaky i procento dětí, zdravých a statných dětí (jako její Wyatt) – které zemřely. Nejdřív se Nicole pokoušela zprávám vyhýbat. Na manželovo naléhání dokonce zvažovala, že by zrušila bezdrátové připojení a odpojila kabel, avšak připomínkám se stejně nedalo uniknout. Obsazovaly hlavní zprávy CNN, patřily mezi nejčastěji vyhledávaná slova na internetu. Celkový počet obětí, nejnovější zprávy Státního zdravotního ústavu. Osvětové slogany s přihlouplým veršíkem *Co dělat mám, když chřipka přijde k nám.* Vyhledala na internetu slova „chřipka", „prasečí chřipka" a „H1N1" tolikrát, že jí na okrajích e-mailu vyskakovaly výhradně reklamy na antibakteriální mýdla a prostředky proti chřipce. *Jak zůstat zdravý. 10 způsobů, jak udržet sebe i rodinu v bezpečí.*

Po mnoha měsících, kdy se Nicole užírala obavami

z chřipky, zahlédla včera večer paranoidní chat na *mestskamama.com*, internetovém mateřském diskusním fóru, které pravidelně navštěvovala. Komentář za komentářem od matek rozčilených zvěstmi, že nějaké počítače předpovídají konec světa. Když se ráno svěřila Joshovi, vysmál se jí a srdečně se šklebil i po jejím pokusu vysvětlit mu, o co se jedná. Na Wikipedii se dočetla, že Web Bots jsou supervýkonné počítače, které pátrají po určitých vzorcích na internetu a vyplnily se mnohé z jejich předpovědí – 11. září, zhroucení trhu, bombový útok v Oklahoma City, ptačí chřipka. Manžel zamumlal cosi o příliš vzdělaných ženách, které nevědí, co s časem, a ignoroval její prosby, aby si to *prostě vygoogloval*!

Díkybohu, že budou na víkend pryč. Ještě štěstí, že naplánovala letní výlet rodičovského kroužku do domu svých rodičů na Long Islandu. Sotva se ráno dočetla, že mámy na *mestskamama.com* očekávají „katastrofickou událost", k níž by snad mělo dojít právě o tomto víkendu (přesněji v sobotu večer), napadlo ji, že by víkendový pobyt skupinky v domě svých rodičů na Východním pobřeží zrušila. Bylo ovšem nesmírně náročné najít víkend, který by vyhovoval všem pěti rodičům z pátečního odpoledního kroužku i jejich protějškům. Celé týdny si vyměňovali maily a textovky, plánovali a zase plány měnili, až konečně našli termín, kdy měli všichni volno. Nicole věděla, že kdyby výlet zrušila, pár lidí by tím pořádně naštvala. Někteří rodiče si dokonce vzali dovolenou. Už slyší Tiffany a její svatouškovský tón: „Nemyslíš, Nic, že je hrozně kruté způsobit dětem takové zklamání?"

Wyatt křečovitě svíral řetězy houpačky.

Nicole se k němu naklonila, přiblížila rty až k zardělé tvářičce a zašeptala: „Chceš odměnu?"

Zabořila mu prsty do potem zvlhlých kudrn na zátylku. Pot jejího líbezného chlapečka voněl po jablečném džusu a čerstvě posekané trávě. Nadechla se a přála si, aby mohla zastavit čas a uchovat si tu vůni v lahvičce – a nejen ji, celého Wyatta –, protože jednoho dne bude všechno pryč. Z Wyatta se stane ostře páchnoucí chlap s tvrdými rysy, ona i Josh budou staří. Mrtví.

Nad hlavou jim přeletělo letadlo. Vrčení stále sílilo, až se Nicole zdálo, že nějaká velká ruka rozepíná nebesa jako zip. Rozhlédla se, zda to slyšel i někdo jiný, jestli ostatní také cítí, že je to varování. Předehra katastrofy. Pár dalších matek též vzhlédlo, stínily si oči dlaněmi s čerstvou manikúrou. Neletí moc nízko? chtěla se zeptat Nicole; nezdá se jim to podezřelé? Neřvou motory příšerně nahlas? Zatáhla za gumový náramek, jak jí radil terapeut, a pak pokaždé ještě silněji, takže ji po uvolnění štípal víc a víc. *Nic zlého se neděje, nic zlého se neděje.* Opět vzhlédla k nebi, aby jí nic neuniklo, aby počkala na znamení, že je vše v pořádku, že si s ní jen pohrála její přebujelá představivost, o níž pochybovala už jako dítě.

Chystala se obrátit k matce nemocného děvčátka a zeptat se: *Cítila jste to?*, ale tu se něco změnilo. Nedokázala by přesně říct, co, ale jasně to vnímala, onu podivnost, jež jí připomínala světlo před zatměním, světlo z jiného světa. Nepřestávala se sama sebe ptát: *Co to je? Co to je? Co se děje?* Vrhla se po řetězech Wyattovy houpačky a vyškubla ho z ní tak rychle, že mu v sedátku uvízla noha, takže upadl a buclatými dlaněmi přistál v hlíně. *Už je to tady, už je to tady!* Hruď jí svírala panika, ale pak se najednou zase vše proměnilo, jako by zatraceně dokázala vidět i skrz zdi.

Byla to jen narůžovělá chemická záře pouličních lamp,

které se zrovna rozsvítily. Jakési dítě za ní vykřiklo *jé, světýlka* a Nicole vycítila v jeho hlásku uspokojení. Také toužila po bezstarostnosti.

Přitiskla si Wyattovu tvářičku k hrudi a schovala bolestí zkřivenou pusinku, předzvěst hlasitého zajíkavého pláče. Konejšila chlapce a šeptala: „Promiň, děťátko, promiň."

Sotva se Wyatt rozječel, Nicole si roztřeseně povzdechla. Pomyslela si, jaká je úleva, že o víkendu pojedou pryč, i kdyby byla jen pramalá šance, že se ty hloupé předpovědi o konci světa naplní. Aspoň její chlapeček nebude ve městě, až se to stane.

♀ Mestskamama.com

RODIČOVSKÁ KOMUNITA A FÓRUM

Vítejte na Mestskamama, anonymním fóru, kde se můžete zapojit do upřímné a otevřené konverzace s dalšími rodiči. Vyslovte se a podělte se o své názory na rodičovství, rodinný život, manželství, vztahy a vše ostatní, co z vás dělá městskou mámu!

Registrujte se! Již jste členem? Přihlaste se!

WEB BOTS PŘEDPOVÍDAJÍ NA 4. ZÁŘÍ KATASTROFICKOU UDÁLOST.

přidáno 1. 9. 2010 20:43

(18 reakcí)

– co jsou Web Bots? *přidáno 20:43*

– předpovídají něco na TUTO sobotu? hrůza. *20:46*

– vážně? *20:48*
– o svátečním víkendu? Sakra! *20:48*
– Tady je odkaz: www.webbotpredpovedi.com *20:49*
– sakra. proč jsem to jenom četla? *20:55*
– to mě fakt děsí. *21:30*
– doháníte se navzájem k hysterii. už se kruci hoďte do klidu. *21:33*
– něco se mi nezdá v pořádku. *22:28*
– mně taky. manžílek si ze mě dělá srandu, ale nemůžu si pomoct. Bojím se. *22:31*
– udělej si čepku z alobalu, sestro. *22:34*
– mohl by prosím někdo shrnout, o co má v nadcházející krizi jít? *22:46*
– RE: shrnutí (ze stránek) „Zoufalství, žal a bolest, jaké jsme cítili týden po 11. září, budeme zakoušet pět a půl měsíce." *22:48*
– Kde jste ty kraviny našli? *22:52*
– jo. co to dopr… je? *22:58*
– děsivý *23:04*
– kdo/co jsou Web Bots? *23:09*
– je v New Yorku bezpečno? měli bychom se evakuovat? *23:11*

Poslední reakci ve 23:11 přidala Nicole.

V dětství si s kamarádkami vždycky něco přály, když hodiny ukazovaly 11:11, jako by synchronicita byla jedinečným znamením, že je Štěstěna na jejich straně. Všechna přání, která kdy Nicole vyslovila, ať už v 11:11, u fontány s hrstkou mincí ve zpocené malé dlani nebo s hlubokým nádechem před sfouknutím svíček na narozeninovém dortu, byla na-

prosto stejná. Vlastně šlo spíše o úpěnlivou prosbu. *Prosím, ať jsem v bezpečí. Prosím, ať mi nikdo a nic neublíží.*

Denně před usnutím opakovala tatáž slova, jen když se před takřka čtyřmi lety narodil Wyatt, změnilo se jednotné číslo na množné.

Když se ovšem Nicole předchozího večera dočetla o předpovědi Web Bots a zvěstech, že se stane něco opravdu hrozného, žádná slova *(nic zlého se neděje, nic zlého se neděje)* nemohla zmírnit její nutkání dát se na útěk.

Navštívila *mestskamama.com* a tak jako každý večer přidala pár komentářů a pročítala jiné, aby zjistila, co maminky toho dne probíraly (obřezat nebo neobřezat, kojení versus láhev, poslat do kouta versus vyříkat si to) a zda se neobjevily zprávy *(kéž by!)* o uvolněném místě ve vyhledávané předškolní třídě v místní státní škole.

Zapomněla na Wyatta i Joshe, matně vnímala jen jejich hvízdavé pochrupování. Po půlnoci Nicole připadalo, jako by celé město někdo očaroval. Utichl skřípot autobusů, zmlkly klaksony aut, dokonce i rachot kamionů svištících po dálnici z Brooklynu do Queensu vnímala jen jako jemné chvění pod nohama. Věděla, že by si měla jít lehnout, že se probudí unavená a podrážděná, ale v dosud nezaběhaném životě matky stálo za to obětovat spánek pro pár hodin klidné a tiché samoty.

Jako dítě Nicole vyrůstala na vzdáleném předměstí v ulici lemované stromy a bez pouličních lamp, takže se bála tmy. Nesnášela ona nekonečná *co kdyby*, jež s sebou temnota přinášela. A její fobie se s léty zhoršovala, až se začala bát i tmy v důvěrně známých místnostech – neohrabané tápání po vypínači jako by se vysmívalo její zranitelnosti.